

↳ Szöllősi Barnabás

Rendezetlen sorok *nyílt levél*



Kedvesem,
ezúttal kézzel írok, végre megteszem azt a grandiózus gesztust, amelyben eleinknek oly nagy gyakorlata volt, mégpedig azt, hogy nem gépelek, nem mentem le a dokumentumot szavanként, hanem hagyom, hogy minden úgy legyen, ahogyan lennie kell, rendezetlenül, fésületlenül, kócosan, amilyenek mi vagyunk reggelenként.

S bár a következő leírandó képet egészen nyugodtan köthetem volna az előző mondathoz, egyszerűen a „bár” kötőszót kellett volna pont helyett vesszővel az utolsó szó mögé illesztenem, mégis új bekezdést, új mondatot kezdtem, legyen, ahogyan lennie kell. Ráadásul „s”-sel indítottam a bekezdést, amivel még mondatot sem illik. S már helyben is vagyunk, megint rajtad jár az eszem, azokon a pedáns és feszes fogalmazványaidon, amelyeket mindig átolvastattál velem, vagy akár a válaszleveleiden, amelyekben szintén ragaszkodtál az iskolában beléd vert nyelvi ideákhoz. Nem kell mindig kitenni a tárgyragot. Nyújtottam a kezemet, elég a kezem, ne mekegj. Olyan nincs, hogy tárgyrag, csak a tárgy ragja, mondogattuk egymásnak.

Amilyenek mi vagyunk reggelenként, bár neked hosszabb a hajad, mint nekem, ezért a fésületlenség sem olyan feltűnő, fésű helyett akár a kezeddal is megigazíthatod a tincseidet, még abban sem vagyok biztos, hogy tükör kell hozzá, te anélkül is, érzésre kiscipred a homlokodból, füled mögé simítod, s ahogy az ágy támlájának dőlve rám nézel és elmosolyodsz, én máris egy ápolatlan hajléktalannak érzem magam.

Mondom, nem kell a tárgyrag, látod. Igaz, most is folytathatnám, most a „sőt” lenne soron. Bevallom, ezzel a tollal írni, ha jól emlékszem, azt mondtad, nagyanyád első tolla volt, a Míkó utcai általánosban használta, egyszerre csiklandóan heroikus és kétségbeejtően kényelmetlen érzés. Nem készül másolat, nincsen indigó, nincs hová menteni. Még gondolkodni se lehet túl sokat, egy ilyen töltőtollból dől a tinta, ezért aztán dől a szó is. Folyik, ömlik, mondanád te, feltartott mutatóujjal. Valamiért az jut eszembe, hogy valaki folyékonyan beszél

valamilyen nyelven. Nagyanyád tollával én folyékonyan írok magyarul.

Én máris egy ápolatlan hajléktalannak érzem magam, sőt úgy érzem, maga vagyok az ápolatlanság, megcsókolni nem merlek, mert a szám éjszaka kiszáradt, ami nyál a nyelvemen van ragadós és kifehéredett, ahogy átölelnék, finom kis orrlikaidba áramolna hónaljszagom, mivel túlságosan is betakaróztunk és összebújtunk elalvás előtt, a kócos hajamról már nem is beszélve, említést sem téve róla, hiszen én kénytelen vagyok lezuhanyozni, víz alá hajtani a fejemet ahhoz, hogy új formát adhassak ezeknek a rövid szálaknak, amelyekről ilyenkor reggel már nehezen eldönthető, hogy a sok forgólódástól, vagy a te markolászásaidtól állnak össze-vissza.

Te sosem írnál ilyen végtelenségig folytatható mondatokat. Persze ez nem az én hibám, nagyanyád tolla az oka mindennek, amit itt találtam az íróasztalon. A tintás üvegre és a kis fecskendőre a fürdőben akadtam rá. Minden igyekezeted ellenére tintafoltos maradt a mosdókagyló. Bár kék a zománc, meglátszik rajta. Szóval nagyanyád tolla az oka annak, hogy most mindenféle magasztos irodalmi törekvésem ellenére a vallomás műfajáig kell süllyednem. Persze ez szerinted felemelkedés. Imádott Augustinusoddal példálózni, meg azzal a sok önéletrajzi regénnyel, vekengő önéletrőval, akiknek a műveit folyton az ágy mellett tartod, hogy kerülgetni kelljen a könyvtornyokat. Legyen meg a te akaratod: Ágoston, mert ezekhez a magyarításokhoz is úgy ragaszkodsz. Külön neked kerestem az antikváriumokban egy olyan kiadást, amire Szent Ágoston, és nem Aurelius Augustinus van írva.

Ilyenkor reggel már nehezen eldönthető, hogy a sok forgólódástól, vagy a te markolászásaidtól állnak össze-vissza, mindenesetre kimegyek, hogy helyre tegyem magam, ma reggel sem tettem másként, hiába nem voltál mellettem az ágyban, s aztán megint nem találtalak sehohol.

„Sehol.” Mégse olyan jó ez a toll, elakadt a tinta, majd hirtelen folyni kezdett, végül teljesen olvashatatlanná maszatolódott az a „sehol”. Gondoltam, leírom még egyszer, hátha neked számít valamit, hogy mi volt itt az utolsó szó.